

man vil henføre Ordet til „løbende Udgifter“, kan man spørge om, fra hvilket Synspunkt skulde de være nødvendige? Skulde de være nødvendige for Statshusholdningens uforstyrrede Førelse, saa maa den stor Mængde af de Udgifter, som fra alle Sider erkjendes at være løbende, ikke afholdes; thi jeg kan ikke indse, at personlige Understøttelser, Tilskud til forskjellige Foreninger, egentlig kunne siges at være nødvendige for Statshusholdningens uforstyrrede Førelse. Nei, de ere nødvendige, dersom det Formaal skal naas, for hvis Skyld der er opført saadanne Udgiftsposter paa Finantsloven, og det er det, der bliver det Normerende. Her er det da ogsaa, at Thingets Afstemninger og de af hvert Thing vedtagne Finantslovsforslag faae deres særlige Betydning. De faae den Betydning, at de indeholde en nærmere Forklaring over, hvad der maa anses for nødvendigt med Hensyn til de enkelte Udgiftsbevillinger; thi naar Thingene have været enige om at nedlægge forskjellige Udgiftsposter, som ere opførte paa Finantslovsforslaget, og Ministrene ikke have taget Forbehold i saa Henseende, er det dermed erkjendt, at det ikke er nødvendigt at gaa videre, og det vilde da ikke efter min Opfattelse være rigtigt at gaa til, hvad der er opført paa Finantslovsforslaget, men man maa i saa Tilfælde, hvor der er Tale om den Slags Udgifter, som kunne være større eller mindre, efter Forholdets Natur holde sig til, hvad der er vedtaget under Forhandlingerne i begge Thing; thi det maa jo siges om mange af disse Udgifter, at det er umuligt med Bestemthed at sige, hvilke Beløb der netop ere nødvendige. Der kan være Tale om større eller mindre Beløb, og de større Beløb kunne bedre svare til Hensigten, men nødvendige kunne de næppe siges at være. Hvor der f. Ex. er Tale om Tilskud, som jeg før nævnte, til forskjellige Foretagender og deslige, kan det jo være hensigtsmæssigt og ønskeligt at gaa til et højere Beløb, men man kan ogsaa blive staaende ved et lavere, og naar begge Thing ere enige derom, og Regeringen har tiltraadt det, saa maa kun det anerkjendes for at have været nødvendigt. Det forekommer mig, at netop denne Forstaaelse af den midlertidige Finantslov, som vi her gjøre gjældende, er den naturlige Forstaaelse efter selve dens Ordlyd, og jeg kan ikke se rettere, end at dette ogsaa i Virkeligheden er anerkjendt af den samlede Statsrevision i dens Udtalelse af 18de November 1882, som den har ladet tilføre Protokollen, naar det der siges, at den betragter det som det Rette at følge den Vej at lægge den først fremlagte Finantslov tilligemed Tillægsbevillingsloven

til Grund for Sammenligningen med Regnskabet og iøvrigt ved hver enkelt Post saa vidt muligt undersøge, om den er forsvaerlig i Overensstemmelse med de hidtil gjældende Regler. Der er det den samme Forstaaelse af Lovens Text, at det er de hidtil gjældende Regler, der afgjøre, om den enkelte Post er løbende eller ikke, at det er den fremlagte Finantslov med tilhørende Tillægsbevillingslov, der sætter Grænsen for de enkelte Summer. Naar det nu gjøres gjældende fra den ærede Ordførers Side, at denne Forstaaelse af Loven vilde være i høj Grad farlig, og naar han anførte, at i saa Tilfælde behøvede Regeringen jo kun at opføre paa Finantslovsforslaget aldeles vilkaarlig grebne Summer for derefter at faae Bemyndigelse ved en midlertidig Bevillingslov til at benytte disse Summer, saa er det, jeg siger, at det er en Forudsætning, som forekommer mig at være, jeg tillader mig at bruge Ordet noget urimelig; thi den gaar altsaa ud fra, at Regeringen paa Forhaand strax ved Finantslovens Fremlæggelse skulde vilkaarlig opsætte Beløb derpaa i den Forventning, at en Finantslov ikke skulde komme istand, og at Regeringen da igjennem en midlertidig Bevillingslov skulde faae Raadighed over disse Summer; men i saa Tilfælde tror jeg dog rigtignok, det forholder sig rigtigt, som jeg har sagt, at noget Saadant vilde Rigsdagen aldrig billige, og der er derfor heller ikke Tale om, at man har været udsat for noget Saadant i de forløbne 30 Aar, som den ærede Ordfører sagde; under en saadan Forudsætning har aldrig nogen Finantslov været tilveiebragt. I det Hele maa jeg sige, at naar den ærede Ordfører mente, at denne Fortolkning var farlig, fordi den, langt fra at stræmme bort fra midlertidige Bevillinger, tværtimod indeholdt en Opfordring til at regjere ved Hjælp af midlertidige Bevillingslove, saa maa jeg rigtignok bestemt modsige dette, thi jeg er en ligesaa ivrig og bestemt Modstander af midlertidige Bevillingslove som den ærede Ordfører, og jeg tror dog ogsaa, at Erfaringen fra 1881—82 snarere vilde vise, at Regeringen igjennem den midlertidige Bevillingslov paa mange Punkter har faaet en mindre vidt gaaende Myndighed, end den vilde have faaet, dersom den fremlagte Finantslov var kommen istand, hvad der ligger deri, at den midlertidige Bevillingslov begrænsjer Udgifterne netop til de nødvendige og løbende. Jeg tror tværtimod, at hvad der passerede i 1881—82 fremfor Alt bør indskræpe os den Være, at vi bør gjøre Alt, hvad vi kunne, for at arbejde hen til i Fremtiden at undgaa midlertidige Bevillingslove, og jeg vilde finde det over-